

HET HOUTEN EZELTJE

EEN PAASVERHAAL

door Jo Kalmijn-Spienburg

Rudi is erg ziek geweest. Maar nu wordt hij toch heel, heel langzaam beter.

Telkens droomt hij ervan, hoe heerlijk het zal zijn, als hij weer helemaal de oude is. Als hij weer net als vroeger naar hartelust met zijn vriendjes kan hollen en stoeien.

Het huisje, waarin Rudi met zijn vader en moeder woont, staat onder aan de berg. Vanaf zijn rustbed voor het raam kan Rudi zien, hoe de toeristen met de skilift naar boven gebracht worden. Hij kan ze niet weer zien afdalen maar Rudi weet, hoe heerlijk het is om zo licht als een veertje naar beneden te suizen.

Eindelijk, tegen het voorjaar, begint Rudi sterker te worden. Maar nu wordt het ook duidelijk, dat zijn voeten hem niet meer dragen kunnen. Ze zijn verlamd.

Denk je eens in, wat dat is, nóóit meer te kunnen lopen! Misschien zal Rudi met krukken zich leren voortbewegen. Maar hij kan toch nooit meer met de koeienjongens mee de berg op. Om van skieën maar niet te spreken.

De vader van Rudi is klokkenmaker. Hij maakt van die aardige houten koekoekklokjes met vogeltjes er op. Om de wijzerplaat snijdt hij soms een kransje van eikenbladeren. En de slinger van zo'n klokje is ook dikwijls een mooi gevormd blad.

Om Rudi wat afleiding te bezorgen geeft vader hem boetseerklei, waarin hij allerlei figuren kneden kan. Als hij zich heeft geoefend, mag hij die figuren straks met een scherp mes uit zacht hout snijden.

Rudi houdt veel van boetseren. Hij heeft al eens een prijsje gewonnen met het maken van een figuur in de sneeuw. Een reus van een slee had hij gemaakt met twee steigerende paarden er voor. Het hele dorp was er naar komen kijken.

Eerst heeft Rudi niet veel plezier in het boetseren. Hij ligt maar naar buiten te staren.

Er komen niet veel mensen voorbij. De wintersport is gedaan en voor de zomergasten is het nog veel te vroeg. Er bloeien nog niet eens madeliefjes op de alpenweide tegen de berg.

Langzamerhand begint Rudi zich te oefenen. Het liefst boetseert hij dierfiguurtjes. Soms ook mag hij voor vader al iets uit hout snijden. Vader zegt niet veel, maar hij ziet best, dat de vogeltjes van Rudi mooier zijn dan de zijne. Ze zijn slanker en sierlijker en ze klapwieken zo vrolijk met de vleugeltjes of ze zó weg zullen vliegen.

Op de plank tegen de muur heeft Rudi al verschillende werkstukjes staan. Een waggelende gans. Een opspringend hertje op heel dunne, tere pootjes. Een adelaar met machtige vleugels wijd uitgespreid.

Tegen Pasen is Rudi ijverig in de weer. Hij wil het ezeltje maken, waarop de Heer Jezus Zijn intocht deed in Jeruzalem.

Dat is erg moeilijk, want Rudi heeft geen voorbeeld. Maar het is vreemd, als hij zijn ogen sluit, ziet hij heel duidelijk het tafereel voor zich. De juichende menigte. Mannen, vrouwen en kleine kinderen op blote voeten. Zingend en wuivend met palmtakken.

Hij ziet de Heiland, die vriendelijk terugwuiwt met de hand. En dan het ezeltje! Zulk een prachtig ezeltje als het is! Geduldig en zachtaardig moet het worden. Een echt Paasezeltje.

Rudi werkt koortsachtig aan zijn ezeltje. Eerst boetseert hij het in klei. Hij vormt met zijn kleine, stevige handen de romp. Met een kleur van inspanning kneedt hij de zachte klei. De ruige poten. De goedge kop met de zachte flaporen.

Rudi zou ook wel graag de Heiland uitbeelden, maar dat kan hij nog niet. Misschien is het ook niet eerbiedig.

Als het ezeltje geboetseerd is, snijdt Rudi het opnieuw uit zacht hout. Dagen en dagen werkt hij er aan. Het lijkt wel of het nooit zo zal kunnen worden, als Rudi het in zijn verbeelding heeft gezien.

Als het eindelijk klaar is, zet Rudi het mistroostig in de vensterbank. Hij had het veel beter willen maken. Hij had er iets heel bijzonders van willen maken. Voor de Heiland is het eigenlijk niet goed genoeg.

Buiten is het al zacht en zonnig. Het zal gauw voorjaar zijn.

Rudi kijkt op. Daar komt iemand aanwandelen, gewapend met zijn bergstok. Het is meneer Gaspéri, die in hotel Schweitzerhof logeert.

Rudi knikt beleefd. En meneer Gaspéri steekt zijn stok op. Maar meteen blijft hij verbaasd staan. Hij kijkt als maar naar het ezeltje in de vensterbank. Rudi schaamt zich voor zijn werk. Het ezeltje is zo slecht gelukt.

Maar meneer Gaspéri denkt er anders over. Hij vindt het juist erg mooi. Ook de andere dieren bekijkt hij aandachtig. De gans, de adelaar, het hertje en de houten vogeltjes.

Hij neemt ze een voor een in zijn handen en vraagt naar allerlei. Heeft Rudi dit alles werkelijk zelf gemaakt? Is er geen werk bij van vader?

De volgende dag komt meneer Gaspéri terug. Moeder is erg verlegen, als hij binnenkomt om met haar en vader te praten.

Ze loopt vlug weg om een schone schort voor te doen.

Weet je, meneer Gaspéri heeft een mooi plan. Hij wil er voor zorgen, dat Rudi goede lessen krijgt. In boetseren, maar ook in allerlei andere dingen, die hij moet weten.

Hij zegt, dat Rudi talent heeft. En dat hij later, als hij les gehad heeft mag werken voor de kunsthandel van meneer Gaspéri in Parijs.

Als hij zover is kan hij ook zijn eigen brood verdienen. Is dat niet mooi? Maar het mooiste is toch, dat hij dingen zal kunnen maken, waar andere mensen gelukkig mee zullen zijn.

Vader en moeder weten haast niet, wat ze zeggen moeten. Ze staan te kijken of er een wonder gebeurt. Hun tong komt pas los, als meneer Gaspéri weer is heengegaan.

Rudi neemt het ezeltje uit de vensterbank. Lief, lief ezeltje, zegt hij zacht.